

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 98/14
Luxemburg, 10 iulie 2014

Hotărârea în cauza C-421/13
Apple Inc./Deutsches Patent- und Markenamt

Reprezentarea amenajării unui spațiu de vânzare precum cel al unui magazin de prezentare „Apple” poate, în anumite condiții, să fie înregistrată ca marcă

O asemenea reprezentare trebuie să fie capabilă să distingă produsele sau serviciile unei întreprinderi de cele ale altor întreprinderi

În anul 2010, Apple a obținut înregistrarea la United States Patent and Trademark Office (Oficiul pentru Brevete și Mărci al Statelor Unite) a unei mărci tridimensionale constând în reprezentarea, printr-un desen multicolor, a magazinelor sale de prezentare („flagship stores”). Această marcă a fost înregistrată pentru „servicii de comerț cu amănuntul cu privire la calculatoare, programe de calculator, periferice pentru calculatoare, telefoane mobile, produse electronice de larg consum și accesorii și demonstrații privind aceste produse”.

Această reprezentare avea forma următoare:

În continuare, Apple a procedat la extinderea internațională a acestei mărci. În 2013, extinderea la teritoriul german a fost refuzată de Deutsches Patent- und Markenamt (Oficiul German pentru Brevete și Mărci), pentru motivul că reprezentarea spațiilor destinate vânzării produselor unei întreprinderi nu ar fi altceva decât reprezentarea unui aspect esențial al comerțului întreprinderii respective și că consumatorul nu poate identifica o asemenea amenajare ca fiind o indicație a originii acestor produse.

Apple a formulat o acțiune împotriva acestei decizii la Bundespatentgericht (Curtea Federală a Brevetelor, Germania). Aceasta din urmă solicită Curții de Justiție să stabilească, printre altele, dacă reprezentarea printr-un simplu desen a amenajării unui spațiu de vânzare, fără precizarea dimensiunilor și nici a proporțiilor, poate fi înregistrată ca marcă pentru servicii prin care se urmărește determinarea consumatorului să cumpere produsele autorului cererii de înregistrare și dacă, în cazul unui răspuns afirmativ, o astfel de „prezentare în care se materializează un serviciu” poate fi asimilată unui „ambalaj”.

Prin hotărârea pronunțată azi, Curtea amintește mai întâi că pentru a putea să constituie o marcă, obiectul cererii de înregistrare trebuie, în temeiul Directivei privind mărcile¹, să îndeplinească trei condiții, și anume trebuie (1) să reprezinte un semn, (2) să fie susceptibil de reprezentare grafică și (3) să fie capabil să distingă „produsele” sau „serviciile” unei întreprinderi de cele ale altor întreprinderi.

¹ Directiva 2008/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO L 299, p. 25, rectificare în JO 2009, L 11, p. 86).

Curtea apreciază în această privință că **o reprezentare care, precum cea din speță, reproduce grafic amenajarea unui spațiu de vânzare** prin intermediul unui ansamblu continuu de linii, de contururi și de forme, **poate constitui o marcă** cu condiția să fie capabilă să distingă produsele sau serviciile unei întreprinderi de cele ale altor întreprinderi. Pe de altă parte, nu se poate exclude, potrivit Curții, posibilitatea ca amenajarea unui spațiu de vânzare reprezentată grafic printr-un asemenea semn să permită identificarea produselor sau a serviciilor pentru care se solicită înregistrarea ca provenind de la o anumită întreprindere. Situația se poate prezenta astfel atunci când amenajarea reprezentată grafic diferă în mod semnificativ de normele sau de uzanțele sectorului economic în cauză.

Curtea subliniază că totuși capacitatea generală a unui semn de a constitui o marcă nu implică faptul că acest semn are în mod necesar **caracter distinctiv**, în sensul directivei. Acest caracter trebuie apreciat în practică, pe de o parte, în raport cu produsele sau cu serviciile vizate și, pe de altă parte, în raport cu percepția publicului relevant (publicul reprezentat de consumatorul mediu, normal informat și suficient de atent și de avizat). **Autoritatea competentă trebuie să stabilească** tot printr-o examinare de la caz la caz **dacă semnul este sau nu este descriptiv** în ceea ce privește caracteristicile produselor sau ale serviciilor în cauză sau dacă intră sub incidența unuia dintre celelalte motive de refuz al înregistrării care sunt de asemenea prevăzute de directivă.

Curtea constată că, în ceea ce privește un desen care reprezintă amenajarea unui spațiu de vânzare, criteriile de apreciere la care trebuie să recurgă autoritatea competentă nu sunt diferite de cele utilizate pentru alte tipuri de semne.

În sfârșit, în ceea ce privește aspectul dacă prestațiile prin care se urmărește determinarea consumatorului să cumpere produsele solicitantului înregistrării pot constitui „servicii” pentru care un semn, precum cel din speță, poate fi înregistrat ca marcă, Curtea consideră că, **dacă niciunul dintre motivele de refuz al înregistrării** prevăzute de directivă **nu se opune, un semn care reprezintă amenajarea magazinelor de prezentare ale unui fabricant de produse poate fi înregistrat în mod valabil** nu doar pentru aceste produse, ci și **pentru prestări de servicii, atunci când aceste prestări nu fac parte integrantă din punerea în vânzare a produselor respective**. Prestațiile care, precum cele menționate în cererea Apple, constau de exemplu în efectuarea, în astfel de magazine, a unor demonstrații referitoare la produsele expuse, prin intermediul unor seminarii, pot constitui ele însele prestații remunerate care intră în sfera de aplicare a noțiunii „serviciu”.

Curtea concluzionează că reprezentarea printr-un simplu desen, fără precizarea dimensiunilor și nici a proporțiilor, a amenajării unui spațiu de vânzare de produse poate fi înregistrată ca marcă pentru servicii care, deși se referă la produse, nu fac parte integrantă din punerea lor în vânzare, cu condiția ca reprezentarea în cauză să fie capabilă să distingă serviciile solicitantului înregistrării de cele ale altor întreprinderi și ca niciun motiv de refuz să nu se opună.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708